

i Retning af at ville tage yderligere 20 Millioner ad den direkte Beskatnings Vej.

Holstein: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard paastod, at det var med en politisk Bagtanke, jeg fremhævede, at denne Skat i overvejende Grad hviler paa Hovedstaden. Nej, det var aldeles ikke med nogen politisk Bagtanke, det var kun mit Ønske at sige, hvad Sandheden er, at anføre de tørre, nøgne Kendsgerninger, og de gendrives jo ikke ved, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard fremhæver, at der kommer mange Provinsboere til København, og at de ogsaa bærer deres Del. For det første har de Købstadbeboere, der kommer til København, Restaurations-skat hjemme, og for det andet kommer der ogsaa mange Københavnerne til Provinsen, saa de to Ting kan maaske nogenlunde veje hinanden op. Det er altsaa i Virkeligheden ikke nogen Gendrivelse af det, jeg mener er Faktum, at denne Skat i overvejende Grad hviler paa Hovedstadens brede Publikum. Det forekommer mig derfor, at min Paaanke ud fra det Synspunkt ikke er imødegaaet af det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Derefter fremhævede det ærede Medlem, at dersom man ikke vilde gøre denne Skat permanent, maatte man paavise andre Skatte-kilder, og der spurgte han, om jeg, som det ærede Medlem Hr. Wilmann, hellere vilde gaa til direkte Beskatning for at faa disse Millioner ind. Nej, det vil jeg absolut ikke. Jeg vil gaa til de indirekte Skatte-kilder, som den højtærede Statsminister fremhævede var taget i Brug i mange andre Lande, og med Rette taget i Brug, og som i Sverige endog det socialdemokratiske Ministerium ikke er vejet tilbage for at ty til. Naar der skal være Tale om at indføre permanente indirekte Skatter, saa vilde jeg begynde med at gøre saadanne Skatter permanente og lade en Skat af den ekstraordinære Natur som Restaurationsskatten være midlertidig.

Wilmann: Forholdet er jo det, at der i København er et meget stort Antal ugifte Mennesker, som er henvist til at faa hele deres Ophold paa Restaurationer. Jeg

vil sige, ligesom det ærede Medlem Hr. Holstein sagde til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard talte, som om kun Provinsianerne rejste til København, medens det omvendte ikke var Tilfældet. Jeg ved godt, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard ikke er saa naiv, som han søgte at give det Udseende af i denne Udtalelse. Naar han siger noget saadant urimeligt, er det af Klogskab og ikke af Naivetet, han er meget vel vidende om, at det i stor Udstrækning er Københavnerne, der opretholder Hotel-erne ude omkring i vore Provinsbyer. Derfor kan man ikke ved en Henvi-sning til, at Provinsianere kommer til København, omstøde den Kendsgerning, at Forholdstallet er saaledes, at ca. Halvdelen af Restaurationsskatten betales i København og ca. Halvdelen i den øvrige Del af Landet, og da Københavnerne kun udgør en mindre Brøkdel af hele Landets Befolkning, er det utvivlsomt, at Københavnerne maa betale den forholdsvis største Del af denne Skat.

Jeg har ikke sagt, at dette skulde gøres til et Spørgsmaal, som vi gik til Valg paa næste Gang; der er anderledes store Synder, som de Konservative og Venstre har paa deres Samvittighed, at gaa til Valg paa. Men selv om vi slet ikke nævnte denne Sag under Valget, er jeg overbevist om, at det ærede Medlem Hr. Korsgaard nok vilde faa den Stemning at mærke hos dem, der maa betale Skatten, som han ikke mener, han har faaet noget at vide om endnu.

Finansministeren (N. Neergaard): Det ærede Medlem Hr. Holstein bebrejdede mig, at jeg ønskede at forlænge denne Skat, skønt jeg havde sagt, jeg nødig gik med til den oprindelig, og havde anført som Grund til, at jeg foreslog den, at det blev en Nødvendighed at nedsætte Jernbanelaksterne. Nu siger man: Nu bærer Statsbanerne sig jo, ergo behøves Skatten ikke. Det er et ganske besynderligt Ræsonnement. Desværre har vi siden den Gang, jeg sagde de Ord, faaet nogle nye Grunde for at opretholde denne Skat; de savnes ikke i en nedadgaaende Periode som den, vi er gaaet igennem. Navnlige er der en Grund, der er god for ti, og det er For-